Έξω στου φιγγαράκι και στον αυγερινό
κάθεται νια κοπέλα κλαίει μοιρολογά
άντρα έχει στα ξένα άντρα στα μακρινά
δώδεκα χρόνους λείπει στην έρμ' Αρβανιτιά
στους δεκατρείς απάνου τής στέλνει μια γραφή.
Θέλεις κόρη μ' παντρέψου θέλεις καρτέρα μι
θέλεις τα μαύρα βάλε και καλογήρεψε
εμένα με παντρέψαν στην έρμη Ανατολή
μου δώσανε γυναίκα μιας μάγισσας παιδί
-συνεχίζει απαγγέλλοντας τους επόμενους στίχους-
«μαγεύει τα ποτάμια δεν κυματίζουνε
μαγεύει τις θαλάσσες δεν αρμενίζουνε
έτσι μάγεψε κι εμένα και δε μπορώ να 'ρθω
όταν κινάω για νά 'ρθω ούλο χιόνια και βροχές
κι όταν γυρίζω πίσω ούλο γέλια και χαρές».